Ukryta historia wersetu czterdziestego - numer trzydziesty trzeci

Ezechiel numer czternaście

Jeff Pippenger
2026-10-27

W czwartym i piątym rozdziale Księgi Rodzaju rodowód Kaina zostaje przeciwstawiony rodowodowi Seta.

Dobry Lamek i zły Lamek

Dwie linie rodowe obrazują przeciwieństwo między zgubionymi a zbawionymi, a niektórzy potomkowie obu tych linii stanowią równoległe „symbole potomne" tych przeciwstawionych sobie linii. Kain reprezentuje klasę ludzi, którzy nie odczuwają skruchy za grzech, a jedynie boleją nad własnym położeniem.

> I rzekł: Co uczyniłeś? Głos krwi twego brata woła do mnie z ziemi. A teraz jesteś przeklęty na ziemi, która otworzyła swe usta, aby przyjąć z twej ręki krew twego brata; gdy będziesz uprawiał ziemię, nie będzie ci już dawała swej siły; zbiegiem i tułaczem będziesz na ziemi. I rzekł Kain do Pana: Moja kara jest zbyt ciężka, abym mógł ją znieść. Oto wypędziłeś mnie dziś z oblicza ziemi i będę ukryty przed Twoim obliczem; będę zbiegiem i tułaczem na ziemi, a każdy, kto mnie spotka, zabije mnie. I rzekł do niego Pan: Dlatego ktokolwiek zabije Kaina, dosięgnie go siedmiokrotna pomsta. I Pan naznaczył Kaina znamieniem, aby nikt, kto go spotka, nie zabił go. I odszedł Kain sprzed oblicza Pana, i zamieszkał w ziemi Nod, na wschód od Edenu. Księga Rodzaju 4:10–16.

Kain przedstawia klasę ludzi nieskruszonych, którzy skupiają się wyłącznie na własnym nieszczęsnym położeniu, w które sami się wpędzili, nie chcąc dążyć do czynienia dobra.

> Na Kaina jednak i na jego ofiarę nie wejrzał. Kain bardzo się rozgniewał i jego oblicze sposępniało. I Pan rzekł do Kaina: Dlaczego się gniewasz i dlaczego twoje oblicze jest posępne? Jeśli czynisz dobrze, czyż nie zostaniesz przyjęty? Jeśli zaś nie czynisz dobrze, grzech leży u drzwi. A jego pragnienie będzie skierowane ku tobie, a ty będziesz nad nim panował. Księga Rodzaju 4:5–7.

Sześć śmierci — trzy alfy i trzy omegi

W ostatnich artykułach wskazaliśmy na Henocha jako symbol pierwszego anioła, na Lamecha jako symbol drugiego anioła, na Matuzalema jako wołanie o północy, a na Noego jako trzeciego anioła. Lamech z linii Seta zmarł w wieku siedmiuset siedemdziesięciu siedmiu lat, pięć lat przed potopem, kiedy to zmarł Matuzalem. Pięć lat po śmierci Lamecha nastąpiła śmierć Matuzalema, a zatem ich śmierć stanowi typ śmierci żony Ezechiela, po której półtora roku później (1,5) nastąpiła śmierć Jerozolimy, małżonki Baranka.

> A ja, Jan, ujrzałem święte miasto, Nowe Jeruzalem, zstępujące od Boga z nieba, przygotowane jak oblubienica przyozdobiona dla swego męża. Objawienie 21:2.

Śmierć żony Ezechiela i śmierć Lameka, będące wydarzeniami alfa powiązanymi ze śmiercią Jerozolimy i śmiercią Metuszelacha jako wydarzeniami omega, stanowiły typologiczną zapowiedź śmierci Jana Paleologa, po której pięć lat później nastąpiła śmierć Konstantyna XI na murach Konstantynopola. Linia Lameka wyznacza okres pięciu lat, z siedmiodniowym okresem wędrówki zwierząt na końcu. Linia Rzymu Wschodniego przedstawia pięć lat, a także czteroletni okres w obrębie tych pięciu lat. Linia Ezechiela przedstawia zarówno dwa lata, jak i półtora roku (1,5). Linia Ezechiela dotycząca zniszczenia Jerozolimy przez Babilon odpowiada drugiemu zniszczeniu Jerozolimy przez Rzym w latach 66–70. Rzymska linia zniszczenia Jerozolimy wyznacza zarówno okres czterech lat, jak i okres trzech i pół roku. Każda z tych czterech symbolicznych linii wyznaczała w ramach swego proroczego świadectwa nie jeden, lecz dwa symboliczne okresy.

Lamek, Jan Paleolog i żona Ezechiela symbolizują punkt orientacyjny alfa okresu, który kończy się śmiercią omega. Dwie z trzech linii przedstawiają oblężenie kończące się śmiercią ich odpowiedników. Pozostała kończy się wejściem zwierząt do arki. Odpowiednik omega zestawia potop Noego ze zniszczeniem Jerozolimy i zburzeniem murów Konstantynopola. Wszystkie trzy symbole omega oznaczają zakończenie czasu łaski wraz z wprowadzeniem nadchodzącej wkrótce ustawy niedzielnej.

Oczywiście w świadectwie dotyczącym arki Noego nie było oblężenia, musiała jednak istnieć rampa umożliwiająca wejście do arki. Jeśli przyjąć, że rampa załadunkowa stanowi typologiczny obraz rampy oblężniczej, to wszystkie trzy świadectwa śmierci wskazują na oblężenie. W rzymskiej linii zburzenia Jerozolimy, obejmującej lata od 66 do 70, doszło do oblężenia pod wodzą Cestiusza w roku 66 oraz do drugiego oblężenia pod wodzą Tytusa w roku 70.

Cztery lata

Cztery lata, które kończą się oblężeniem Konstantynopola w 1453 roku, stanowią drugi czteroletni okres w dotyczącym islamu proroctwie o „pięciu miesiącach” z dziewiątego rozdziału Apokalipsy. Pierwszy czteroletni okres w proroctwie o „pięciu miesiącach” trwał od 1333 do 1337 roku, podczas oblężenia Nikomedii. Oblężenie to oznaczało również zakończenie trzydziestoośmioletniego okresu liczonego od 27 lipca 1299 roku. Dwukrotne zniszczenie Jerozolimy, jednokrotne zniszczenie Konstantynopola, potop i oblężenie Nikomedii stanowią pięć świadectw kampanii pod Panion z lat 200–198 p.n.e., która byłaby szóstym świadectwem; istnieje też kilka innych.

Oba zburzenia Jerozolimy można z łatwością zestawić ze sobą, „linię z linią”. Potop i linię Rzymu Wschodniego zestawia się na podstawie wspólnych im śmierci alfy i omegi. Kampanię pod Panium zestawia się właśnie z linią Ezechiela z 587 r. p.n.e., gdyż oba okresy oblężenia odpowiadają dwóm latom. Panium jest przedstawione w piętnastym wersecie jedenastego rozdziału Księgi Daniela, który poprzedza werset szesnasty, przedstawiający nadchodzące wkrótce prawo niedzielne, podobnie jak przedstawiały je zburzenia Jerozolimy w 586 r. p.n.e. i 70 r. n.e. Dwuletni okres bitwy pod Panium i oblężenia Sydonu wprowadza każdą z tych linii w ukrytą

historię czterdziestego wersetu jedenastego rozdziału Księgi Daniela.

Znak

Pierwszy proroczy punkt orientacyjny w oblężeniach związanych z oboma zburzeniami Jerozolimy stanowi znak; Cestiusz w 66 roku oraz śmierć żony Ezechiela to dwa znaki alfa. Lamek również jest pierwszym punktem orientacyjnym, a zatem, na podstawie świadectwa dwóch, Lamek także jest znakiem. Jego wiek wynoszący 777 lat stanowi znak Kościoła triumfującego, który składa się z trzech elementów: proroka, kapłana i króla.

> Dałem im także moje szabaty, aby były znakiem między Mną a nimi, by poznali, że Ja jestem Panem, który ich uświęca. Ezechiela 20:12.

300 lat

Henoch, który był siódmym od Adama w linii Seta, chodził z Bogiem przez 300 lat i został zabrany do nieba. „300" jest symbolem trzystu tablic pionierów z 1843 roku, odpowiadających im trzystu kaznodziejów millerowskich, a także trzystuosobowego wojska Gedeona. Henoch, kaznodzieje millerowscy oraz trzystu ludzi Gedeona reprezentują sto czterdzieści cztery tysiące. Samson schwytał 300 lisów i powiązał je parami, wskazując tym samym na liczbę 150 oraz na symbol powiązanej całości liczącej trzysta.

> I poszedł Samson, schwytał trzysta lisów, wziął żagwie, obrócił lisy ogonami ku sobie i umieścił po jednej żagwi między każdą parą ogonów. A gdy podpalił żagwie, wypuścił lisy w stojące na polach zboże Filistynów i spalił zarówno kopy zboża, jak i zboże na pniu, wraz z winnicami i drzewami oliwnymi. Sędziów 15:4, 5.

Dwa pięciomiesięczne proroctwa dotyczące islamu, zawarte w dziewiątym rozdziale Apokalipsy, wskazują na „ogień" i „ogony" jako cechy charakterystyczne islamu.

> I tak ujrzałem w widzeniu konie i tych, którzy na nich siedzieli, mających pancerze barwy ognia, hiacyntu i siarki; a głowy koni były jak głowy lwów, z ich pysków zaś wydobywały się ogień, dym i siarka. Od tych trzech — od ognia, od dymu i od siarki, które wydobywały się z ich pysków — zginęła trzecia część ludzi. Ich moc jest bowiem w ich pyskach i w ich ogonach, gdyż ich ogony były podobne do węży i miały głowy, którymi wyrządzają szkodę. Objawienie 9:17–19.

Moc islamu tkwi zarówno w ich paszczach, jak i w ich ogonach.

> I miały ogony podobne do skorpionowych, a w ich ogonach były żądła; i miały moc, by szkodzić ludziom przez pięć miesięcy. I miały nad sobą króla, którym jest anioł otchłani, którego imię po hebrajsku brzmi Abaddon, a po grecku Apollyon. Objawienie 9:10, 11.

Moc islamu do dręczenia i zabijania tkwi zarówno w ich paszczach, jak i ogonach, które wychodzą z ich paszcz i ogonów.

> Dlatego Pan odetnie Izraelowi głowę i ogon, gałąź i sitowie w jednym dniu. Starzec i dostojnik to głowa; a prorok, który naucza kłamstw, to ogon. Albowiem przywódcy tego ludu

wprowadzają go w błąd; a ci, których oni prowadzą, giną. Izajasza 9:14–16.

Islam i Izrael są ze sobą powiązane w sensie proroczym, ponieważ oba są dziećmi Abrahama, a w każdej z tych linii „głową” jest „sędziwy i dostojny”, natomiast „ogonem” — „prorok, który naucza kłamstw”. W przypadku islamu tym dawnym prorokiem, który nauczał kłamstw, jest Mahomet. Koran symbolizuje kłamstwa, które pobudzają do działania szarańczę islamu, a sędziwy i dostojny to jej przywództwo polityczne. Islamem kieruje sztuka rządzenia państwem (usta), motywowana kłamstwami Koranu (ogon). Trzysta lisów Samsona podzielono na dwie grupy po pięć miesięcy, które mają dręczyć i zabijać za pomocą ognia, dymu i siarki.

Ogień, dym i siarka

Ogień, dym i siarka mają prorocze cechy trzech aniołów. Pierwszy i ostatni są typami ognia. Rdzeń słowa „siarka” oznacza boski rozbłysk. Ogień jest symbolem poselstwa; dym jest skutkiem poselstwa, a siarka wskazuje na religijny charakter poselstwa. Wszystkie trzy są fałszywymi odpowiednikami prawdziwego poselstwa trzech aniołów z czternastego rozdziału Apokalipsy. Żelazny napierśnik jest przedstawiony jako ogień, hiacynt i siarka. Stanowi on fałszywy odpowiednik napierśnika arcykapłana. Napierśnik arcykapłana przedstawia sto czterdzieści cztery tysiące jako dwanaście ludzkich klejnotów połączonych z Bóstwem, symbolizowanym przez Urim i Tummim. Starożytny hiacynt miał barwę ciemną, niebieskoczarną lub przygaszoną purpurową. Hiacynt w napierśniku islamu odpowiada dymowi wydobywającemu się z ust (państwo) i ogonów (Kościół) islamu.

Wzięcie Henocha do nieba po 300 latach chodzenia z Bogiem wiąże liczbę 300 z poselstwem pierwszego anioła, które nadeszło w 1798 roku. To poselstwo pierwszego anioła nabrało mocy 11 sierpnia 1840 roku wraz z wypełnieniem się proroctwa o pięciu miesiącach z dziewiątego rozdziału Księgi Objawienia. Dwa pięciomiesięczne okresy przedstawione w tym rozdziale są ze sobą powiązane linia po linii. Dopiero niedawno zrozumiano, że pięć miesięcy z wersetu piątego i pięć miesięcy z wersetu dziesiątego to dwa odrębne okresy po sto pięćdziesiąt lat. Kiedy rozpoznano tę prawdę, Samson powiązał lisy ze sobą w sto pięćdziesiąt par.

W proroczej historii Samsona (którego imię oznacza „słońce”) „dym”, który wydobył się z otchłani za sprawą klucza symbolizowanego przez bitwę pod Niniwą, przesłonił słońce ciemnością. Millerycy słusznie rozpoznali w przesłonięciu słońca przez dym z islamskiej otchłani zakrycie ewangelii Chrystusa, symbolizowanej przez słońce (Samsona). Istnieje kilka innych powiązań między świadectwem Samsona a islamem przedstawionym w rozdziałach od dziewiątego do jedenastego Apokalipsy.

W historii Samsona liczba trzy wiąże się z trzema dniami, w ciągu których goście weselni mieli rozwiązać zagadkę. Samson wchodzi w relacje z trzema kobietami: swoją żoną z Timny, nierządnicą i Dalilą. Duch Pański zstępuje na Samsona trzykrotnie: podczas starcia z lwem, w Aszkelonie i w Lechi. Samson udziela Dalili trzech fałszywych odpowiedzi, zanim wyjawia prawdę. Liczba trzy symbolizuje Bóstwo, a także fałszywe bóstwo tworzone przez smoka, bestię i fałszywego proroka oraz trójczłonową strukturę Kościoła triumfującego.

Trzydzieści to liczba kapłana, a na ucztę weselną Samsona przyprowadzono trzydziestu towarzyszy. Następnie Samson postawił w zakładzie trzydzieści lnianych koszul i trzydzieści szat, które miał oddać gościom, gdyby zdołali rozwiązać zagadkę. Gdy zdradzono rozwiązanie jego zagadki, Samson zabił trzydziestu mężczyzn z Aszkelonu, aby wywiązać się z zakładu. Liczba trzydzieści jest proroczą dziesięciną liczby 300, a w zestawieniu z trzystoma latami, przez które Henoch chodził z Bogiem, trzysta lisów, które Samson schwytał i powiązał w sto pięćdziesiąt par, łączy się z dwoma proroctwami o pięciu miesiącach z dziewiątego rozdziału Apokalipsy, powiązanymi ze sobą za pomocą metodologii „linia na linię". Trzysta jest proroczą dziesięciną trzech tysięcy, a trzy tysiące symbolizuje resztkę — czy to sprawiedliwą resztkę, reprezentowaną przez tych, którzy nawrócili się w dniu Pięćdziesiątnicy, czy też niesprawiedliwą resztkę, reprezentowaną przez tych, których lewici zabili podczas buntu związanego ze złotym cielcem.

Zarówno bunt związany ze złotym cielcem, jak i nawróceni w dniu Pięćdziesiątnicy znajdują swoje prorocze odniesienie w nadchodzącej niebawem ustawie niedzielnej. Jedna resztka symbolizuje resztkę spośród Bożego ludu przymierza oraz resztkę spośród tych, którzy pozostają poza owczarnią Bożego ludu przymierza. Pierwsza wzmianka o trzech tysiącach w świadectwie Samsona odnosi się do Żydów, którzy pojmali Samsona, aby udobruchać Filistynów, druga zaś — do Filistynów. Sąd rozpoczyna się od domu Bożego, a następnie obejmuje robotników jedenastej godziny, którzy wciąż pozostają w Babilonie. Świadectwo Samsona potwierdza zarówno symboliczne znaczenie trzech tysięcy jako resztki, jak i kolejność, w jakiej przebiega sąd. Henoch chodził z Bogiem przez trzysta lat, przedstawiając tym samym resztkę Bożego ludu przymierza, która nie zakosztuje śmierci. Ta resztka to sto czterdzieści cztery tysiące, które w siódmym rozdziale Księgi Objawienia są przeciwstawione wielkiemu tłumowi.

Dziesięcina z 300 wynosi 30, a liczba ta jest symbolem kapłana; ponadto liczba trzy, będąca dziesięciną z trzydziestu, symbolizuje Bóstwo, jak również fałszywe bóstwo smoka, bestii i fałszywego proroka. Liczba trzy symbolizuje również trójpodział Kościoła triumfującego, ukazany w osobach króla Dawida, który zaczął panować w wieku trzydziestu lat, kapłana Józefa, który rozpoczął służbę w wieku trzydziestu lat, oraz proroka i kapłana Ezechiela, który rozpoczął swoją dwudziestodwuletnią posługę w trzydziestym roku siedemnastego cyklu jubileuszowego. Jako kapłan miałby trzydzieści lat.

Każda z trzech symbolicznych postaci przedstawionych jako prorok, kapłan i król otrzymuje Bożą pieczęć szabatu dnia siódmego w punkcie orientacyjnym wyznaczającym początek oblężenia. Dwa świadectwa śmierci, wraz z drugorzędnym świadectwem zniszczenia Jerozolimy w roku 66, stanowią trzy świadectwa potwierdzające, że punkt orientacyjny oblężenia jest „znakiem".

Drogowskaz przejścia

Gdy rozpoczyna się oblężenie, Boży trójczłonowy Kościół triumfujący, symbolizowany przez Lamecha, zostaje zapieczętowany. Śmierć żony Ezechiela wskazuje, że dokładnie w tym samym punkcie zwrotnym dawny lud przymierza zostaje całkowicie pominięty. Punkt ten wyznacza przejście od Laodycei do Filadelfii, ukazane również jako przejście Kościoła walczącego w Kościół triumfujący, który staje się tym samym ósmym Kościołem, a jest z owych siedmiu. W

historii trzeciego anioła w ruchu millerowskim, obejmującej okres od 22 października 1844 roku do buntu w 1863 roku, ten punkt zwrotny odpowiadał okresowi przypadającemu na rok 1856, kiedy to zarówno James, jak i Ellen White zaczęli określać ten ruch jako laodycejski. W 1856 roku filadelfijski ruch millerowski przekształcił się w laodycejski ruch millerowski. Siedem lat później laodycejski ruch millerowski zakończył swoje istnienie, stając się laodycejskim Kościołem Adwentystów Dnia Siódmego.

Ten kamień milowy ma również swój typ w roku 313, kiedy zakończył się okres Kościoła w Smyrnie, a rozpoczął się okres Kościoła w Pergamonie. W tym zestawieniu przejście w roku 1856 od sprawiedliwej Filadelfii do niesprawiedliwej Laodycei odpowiada przejściu od sprawiedliwej Smyrny do niesprawiedliwego Pergamonu w roku 313, a sam moment przejścia wskazuje zarazem, że ów kamień milowy jest znakiem. Oblężenie rozpoczyna się od znaku, co poświadcza kilku świadków. Kiedy ruch trzeciego anioła, złożony ze stu czterdziestu czterech tysięcy, zostaje zapieczętowany w chwili śmierci Lamecha, jego członkowie są zapieczętowani i doskonale zjednoczeni, gdy zostają podniesieni jako sztandar, gdyż pierwszy kamień milowy w proroczej strukturze oblężenia jest znakiem.

Śmierć Jana Paleologa wyznacza punkt orientacyjny związany z islamem, kiedy to wschodni Rzym zostaje zmuszony do podporządkowania się islamowi. Oblężenie i zburzenie Jerozolimy stanowią dwa świadectwa dotyczące Babilonu i Rzymu. Półtoraroczny okres Ezechiela symbolizuje laodycejczyków, którzy nie chcieli widzieć ani słyszeć poselstwa ostrzegającego przed uprowadzeniem do niewoli przez króla północy. Znak Cestiusza symbolizuje filadelfijczyków, którzy uchodzą przed królem północy. Oba te znaki odnoszą się do wewnętrznego poselstwa proroczego, podobnie jak liczba 777 Lameka. Linia po linii jedna grupa zostaje uprowadzona do niewoli podczas oblężenia, a druga uchodzi z ręki króla północy.

Śmierć Jana Paleologa przedstawia zewnętrzne poselstwo prorocze, wskazując na rolę islamu w punkcie orientacyjnym, w którym zostają zapieczętowani ci, których symbolizuje Lamek. Ci, którzy uchodzą, oraz ci, którzy zostają pojmani podczas oblężenia i zniszczenia Jerozolimy, uwydatniają fakt, że to właśnie w punkcie orientacyjnym alfa proroczego okresu oblężenia ujawnia się charakter. Te dwie grupy są przedstawione przez dwóch Lameków. Jedna grupa kieruje ostrzeżenie do Nashville, druga zaś odmawia.

> I rzekł do niego Pan: Dlatego każdego, kto zabije Kaina, dosięgnie siedmiokrotna pomsta. I naznaczył Pan Kaina znamieniem, aby nikt, kto go spotka, nie zabił go. Księga Rodzaju 4:15.

Znamię buntu

Kain otrzymał znamię swego buntu. Znamię jego buntu rozumiano jako ostrzeżenie dla ludzkości, że gdyby ludzie zabili Kaina, spadłby na nich siedmiokrotny sąd Boży. W pewnym sensie znamię to można rozumieć jako ochronę zapewnioną Kainowi przez Boga, lecz w wymiarze proroczym odpowiada ono ostrzegawczemu znamieniu buntu z ostatniej księgi Biblii. Znamię bestii w księdze omega, czyli Księdze Apokalipsy, miało swój typ w znamieniu buntu Kaina w księdze alfa, czyli Księdze Rodzaju. Ostrzeżenie zawarte w znamieniu Kaina mówi, że wszyscy, którzy przejawiają taki sam charakter jak Kain, również zostaną odrzuceni i osądzeni przez Boga. Znamię na Kainie

odpowiada znamieniu bestii, a ostrzeżenie podkreśla nakaz, by nie naśladować buntu Kaina, polegającego na zamordowaniu własnego brata i przedstawionego w Apokalipsie jako obraz bestii. Naśladowanie czynu Kaina oznacza tworzenie obrazu Kaina. Kain został objęty siedmiokrotnym sądem wykonawczym, a Lamek, w szóstym pokoleniu od Kaina, stwierdził, że powtórzył grzech swego ojca, lecz sąd nad nim będzie siedem razy siedemdziesięciokrotny.

> I rzekł Lamek do swoich żon, Ady i Silli: Słuchajcie mego głosu; wy, żony Lameka, dajcie posłuch moim słowom: zabiłem bowiem mężczyznę za zadaną mi ranę, a młodzieńca za zadany mi cios. Jeśli Kain będzie pomszczony siedmiokrotnie, to Lamek zaiste siedemdziesiąt siedem razy. Księga Rodzaju 4:23, 24.

Poprzedni werset stanowi pierwszy z zaledwie trzech przypadków, w których liczby w Słowie Bożym przedstawione są w postaci mnożenia. Ostatni jest taki jak pierwszy.

> Wtedy Piotr podszedł do Niego i zapytał: Panie, ile razy mam przebaczyć mojemu bratu, gdy zgrzeszy przeciwko mnie? Czy aż siedem razy? Jezus mu odpowiedział: Nie mówię ci, że aż siedem razy, lecz aż siedemdziesiąt razy siedem. Mateusza 18:21, 22.

Siedemdziesiąt razy siedem to czterysta dziewięćdziesiąt, a w historii świętej występują trzy okresy liczące po czterysta dziewięćdziesiąt lat i każdy z nich stanowi czas próby. Na świątynię, na królów i na zastęp przypada po czterysta dziewięćdziesiąt lat. Okres dotyczący królów rozpoczął się wraz z namaszczeniem Saula w 1097 roku p.n.e. i trwał do pierwszego oblężenia przeprowadzonego przez Nabuchodonozora w 607 roku p.n.e., kiedy to Daniel został uprowadzony do niewoli.

Wyznaczony świątyni okres próby, trwający czterysta dziewięćdziesiąt lat, rozpoczął się wraz z poświęceniem świątyni Salomona w 1006 r. p.n.e. i trwał do poświęcenia świątyni powygnaniowej w 516 r. p.n.e. Dla zastępu okres czterystu dziewięćdziesięciu lat trwał od 457 r. p.n.e. do 34 r. n.e.

Przejście od siedmiokrotności wyrażonej w ostrzegawczym poselstwie o sądzie i znamieniu Kaina do siedemdziesięciokrotnej siedmiokrotności Lameka obrazuje symboliczny okres próby trwający czterysta dziewięćdziesiąt lat. Bunt symbolizowany przez znamię Kaina jest przedstawiony jako stopniowo narastający, co pozostaje w zgodzie z motywami, którymi kierował się Bóg, zsyłając potop.

> I ujrzał Bóg, że wielka jest niegodziwość człowieka na ziemi i że wszystkie zamysły i myśli jego serca są nieustannie tylko złe. I żałował Pan, że uczynił człowieka na ziemi, i zasmucił się w swoim sercu. I rzekł Pan: Zgładzę z powierzchni ziemi człowieka, którego stworzyłem; zarówno człowieka, jak i zwierzęta, i stworzenia pełzające, i ptactwo powietrzne; żałuję bowiem, że ich uczyniłem. Księga Rodzaju 6:5–7.

Lamek z szóstego pokolenia Kaina jest przedstawiony jako naznaczona grupa buntowników, w przeciwieństwie do Lameka z rodu Seta. Świadectwa obu Lameków wskazują na koniec czasu łaski: w przypadku jednego przez wyrażenie liczby 490, w przypadku drugiego zaś przez jego śmierć. Oba zawierają symbolikę liczbową bezpośrednio związaną z trójczłonową strukturą Kościoła triumfującego. Lamek z rodu Kaina odpowiada trzem okresom po 490 lat, odnoszącym

się do królów, świątyni i zastępu, a Lamek z rodu Seta zawiera pieczęć liczby siedem dla proroka, kapłana i króla. Lamek z rodu Seta jest drugim z trzech aniołów czternastego rozdziału Księgi Objawienia, a Lamek z rodu Kaina jest trzecim aniołem, który przedstawia ostrzeżenie dotyczące bestii, jej obrazu, znamienia i liczby jej imienia. W Księdze Objawienia, w rozdziale czternastym, wersety 9/11 wskazują tych, na których spada przekleństwo Kaina.

> A trzeci anioł podążył za nimi, mówiąc donośnym głosem: Jeśli ktoś oddaje pokłon bestii i jej obrazowi oraz przyjmuje jej znamię na czole lub na ręce, ten będzie pił wino gniewu Bożego, nalane bez rozcieńczenia do kielicha Jego zapalczywości, i będzie dręczony ogniem i siarką w obecności świętych aniołów i w obecności Baranka. A dym ich męki wznosi się na wieki wieków i nie mają wytchnienia dniem ani nocą ci, którzy oddają pokłon bestii i jej obrazowi, oraz każdy, kto przyjmuje znamię jej imienia. Objawienie 14:9–11.

Objawienie 15:2 wskazuje na tych, których wyobraża Lamech z rodu Seta:

> I ujrzałem jakby szklane morze zmieszane z ogniem oraz tych, którzy odnieśli zwycięstwo nad bestią, nad jej obrazem, nad jej znamieniem i nad liczbą jej imienia, stojących na szklanym morzu i mających harfy Boże. Objawienie 15:2.

Lamech z rodu Seta swoją śmiercią wyznacza zamknięcie drzwi. Lamech z rodu Kaina wyznacza zamknięcie drzwi po czterystu dziewięćdziesięciu latach czasu łaski. Znamię Kaina miało być postrzegane jako ostrzeżenie przed charakterem przejawiającym trzy zasadnicze cechy prorocze. Odmówił on oddawania czci Bogu zgodnie z Bożymi wskazaniami; dał wyraz wściekłej zazdrości i zamordował swojego młodszego brata, a po trzecie — odmówił okazania skruchy.

Kain złamał przykazania pierwszej tablicy Dziesięciorga Przykazań, która określa relację ludzkości z Bogiem, druga zaś tablica określa relacje między ludźmi. Znamię jego buntu wskazywało, że jest człowiekiem nieprawym, nieokazującym skruchy. Kain i Lamek wskazują na zamknięte drzwi trzeciego anioła w chwili wprowadzenia nadchodzącego wkrótce prawa niedzielnego. Henoch, Matuzalem, Lamek i Noe przedstawiają historię, która rozpoczyna się przybyciem pierwszego anioła, reprezentowanego przez Henocha, po czym następuje przybycie Lameka jako drugiego anioła oraz przybycie Matuzalema jako wołania o północy, które nadaje moc poselstwu Lameka, drugiego anioła, a następnie Noe jako trzeci anioł wskazuje na zamknięte drzwi potopu.

Lamech umarł pięć lat przed potopem, co wskazuje na moment przypadający pięć symbolicznych lat przed zamknięciem drzwi wraz z rychłym wprowadzeniem prawa niedzielnego. To właśnie w chwili śmierci Lamecha w wieku 777 lat zostaje zakończone pieczętowanie Kościoła triumfującego. Następnie, siedem dni przed nadprzyrodzonym zamknięciem drzwi arki, zwierzęta zaczęły do niej wchodzić.

Dzień, w którym umarł Matuzalem, był pierwszym z owych siedmiu dni. Ostatnim ostrzeżeniem przed zamknięciem drzwi było dwojakie przesłanie, na które składały się widok zwierząt oraz towarzyszące mu wypełnienie proroctwa, które rozbrzmiewało przez całe życie najstarszego człowieka, jaki kiedykolwiek umarł. Proroctwo to było zawarte w imieniu Matuzalema, które oznacza „gdy umrze, to nadejdzie”.

Ostatnie poselstwo ostrzegawcze dla ludzkości musi, z konieczności wynikającej z proroctwa, być poselstwem dwuczłonowym, co obrazuje siedem dni wędrówki zwierząt, które rozpoczęły się wraz ze śmiercią Matuzalema, będącą wypełnieniem proroctwa Henocha ogłoszonego poprzez imię jego syna. Siedem dni wędrówki zwierząt wskazuje, że dwuczłonowe poselstwo śmierci Matuzalema i wędrujących zwierząt jest pieczętującym poselstwem trzeciego anioła. Jezus zawsze obrazuje koniec za pomocą początku, a w Księdze Objawienia do trzeciego anioła z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia dołącza drugi głos z wersetu czwartego, tak jak okrzyk o północy dołączył do poselstwa drugiego anioła. Ostatnie poselstwo ostrzegawcze jest zawsze przedstawiane jako poselstwo wewnętrzne i zewnętrzne, co obrazuje proroczy związek między zborami a pieczęciami w Księdze Objawienia. Ostatnim poselstwem ostrzegawczym w jedenastym rozdziale Księgi Daniela jest poselstwo z północy i ze wschodu. W czasach Noego Matuzalem i wędrujące zwierzęta stanowili ostatnie dwuczłonowe poselstwo ostrzegawcze.

Śmierć Lamecha, naznaczona liczbą 777, odpowiada początkowi oblężenia, kiedy zmarła żona Ezechiela. To właśnie wtedy wierni, reprezentowani przez linię rodową Seta, zostają zapieczętowani i właśnie wtedy ci, których reprezentuje linia rodowa Kaina, otrzymują znamię. Henoch był siódmym od Adama i reprezentuje punkt orientacyjny alfa w okresie, na którego końcu zarówno ostatnie, jak i pierwsze pokolenie są reprezentowane przez liczbę osiem. Obaj Lamechowie wskazują na zakończenie czasu łaski, a śmierć Lamecha symbolizuje zamknięte drzwi łaski na początku oblężenia.

Henoch był alfą historii proroczej i z konieczności wynikającej z proroctwa musi wskazywać na omegę historii proroczej. Tę omegę reprezentuje osiem dusz, które przeszły ze starego świata do nowego, nie zakosztowawszy śmierci. Henoch i osiem dusz nie ujrzeli śmierci, zanim dotarli na nową ziemię. Stary świat dobiegł końca podczas siedmiu dni wędrówki zwierząt, a nowy świat rozpoczął się od siedmiu dni bez deszczu. Następnie, począwszy od 17. dnia, przez pięć miesięcy nie było nic prócz deszczu, aż Bóg powstrzymał deszcz po upływie tych pięciu miesięcy, siedemnastego dnia.

Pięć miesięcy

W dziewiątym rozdziale Apokalipsy znajdują się dwa świadectwa dotyczące pięciu miesięcy oraz trzy odrębne proroctwa czasowe. Pierwszy okres pięciu miesięcy przedstawiono w wersecie piątym; drugi okres pięciu miesięcy znajduje się w wersecie dziesiątym, a okres trzystu dziewięćdziesięciu jeden lat i piętnastu dni — w wersecie piętnastym. Wersety 5, 10 i 15 wskazują na proroctwo czasowe dotyczące islamu, w którym na początku okresu proroczego występują dwa świadectwa dotyczące pięciu miesięcy. Zarówno werset 5, jak i werset 10 wskazują na okres pięciu miesięcy, zatem, linia po linii, werset piąty i werset dziesiąty dają w sumie piętnaście. Tak więc pierwszy okres pięciu miesięcy to 15, a okres trzystu dziewięćdziesięciu jeden lat i piętnastu dni przedstawiono w wersecie 15. Kolejność i układ wersetów 5, 10 i 15 wskazują na dwie piętnastki, a w pierwszych dwóch wersetach, które razem dają piętnaście, znajdują się dwa proroctwa czasowe, każde obejmujące sto pięćdziesiąt lat.

Werset piętnasty zawiera proroctwo czasowe obejmujące trzysta dziewięćdziesiąt jeden lat i piętnaście dni. Chrystus wplótł liczbę piętnaście w trzy wersety, a posługując się czasem proroczym wskazanym w tych samych wersetach, wyodrębnił liczbę 15, uzyskaną przez zsumowanie numerów wersetów piątego i dziesiątego, aby po zestawieniu z wersetem piętnastym uzyskać podwojenie liczby piętnaście. Następnie Chrystus zakończył wszystkie trzy powiązane ze sobą proroctwa piętnastoma dniami.

Kluczem do tego rozdziału jest bitwa pod Niniwą w 627 roku, a następnie, pięć lat później, w 632 roku, śmierć Mahometa, wyznaczająca początek pierwszego pięciomiesięcznego okresu proroczego. Dziesięć lat po śmierci Mahometa wojska perskie zostały zniszczone, zgodnie z jego przepowiednią, że obie potęgi, Persja i Rzym, zostaną pokonane. Dziewiąty rozdział Apokalipsy przedstawia zatem ciąg wydarzeń historycznych rozpoczynający się od bitwy pod Niniwą między Persją a Rzymem. Następnie, pięć lat później, umiera Mahomet, co daje początek okresowi stu pięćdziesięciu lat z wersetu piątego. Dziesięć lat później Persja zostaje pokonana w bitwie pod Nahawandem w 642 roku. W islamie bitwę pod Nahawandem nazwano „zwycięstwem zwycięstw". Pierwsze piętnaście lat dziewiątego rozdziału Apokalipsy to okres pięciu lat, po którym następuje dziesięć lat. Ostatnie proroctwo czasowe dobiegło końca 11 sierpnia 1840 roku. Dziesięć dni przed tym wydarzeniem Josiah Litch opublikował swoją uaktualnioną przepowiednię dotyczącą kresu supremacji osmańskiej. Ostatnie piętnaście dni islamu przedstawionego w dziewiątym rozdziale Apokalipsy dzieli się za sprawą działalności Josiaha Litcha na pięć dni, po których następuje dziesięć dni, gdyż Jezus zawsze obrazuje koniec za pomocą początku.

Rozważania te będziemy kontynuować w następnym artykule.